

LIBRIS

We know
books

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HAȘOTTI, CĂTĂLINA

Ziua care tocmai a trecut : proză scurtă /

Cătălina Hașotti. - Apahida : neuma, 2023

ISBN 978-630-6592-08-1

821.135.1

Cătălina HAȘOTTI

Ziua care tocmai a trecut

PROZĂ SCURTĂ

Editura
NEUMA
2023

Notă

În această carte sunt incluse și unele proze scurte ale autoarei Cătălina Hașotti care au mai apărut cu aceleași titluri și în volumul „Armele lui Max” (Editura Betta, 2020).

Acestea sunt: „Remedii”, „Jurnalul de carantină al unei fanteziste”, „În lumea miresei”, „Cacealmaua”, „Armele lui Max”.

Sumar

Remedii	5
Te iubesc dacă nu mori	12
Zone de destinație	21
Jurnalul de carantină al unei fanteziste	27
Tipuri de rădăcini	46
În lumea miresei	55
Babyklappe	59
Dinți antagoniști	68
Cacealmaua	78
Portrete-robot în ulei	85
Armele lui Max	98
Notă biobibliografică	118
Notă	122

Remedii

Când m-am trezit, destul de târziu ce-i drept, am constatat că n-m curent. Am rămas pietrificată. Să vezi că ăștia de la Electrica stau acasă și ne lasă complet neajutorați. Ies pe holul comun. Becul cu senzori nu se aprinde. E clar, tot blocul n-are curent. Ce fac cu frigiderul burdușit cu alimente? O fi o pană temporară. Aștept vreo două ore. Îmi dau seama de-abia acum că becul cu senzori nu s-a aprins pentru că pe holul din exterior e lumina zilei. Îmi iau inima-n dinți și-o să sun la vecina mea. Altădată ne vizitam des la o cafea, ori ne împrumutam o ceapă, un morcov, un cartof. Ce vremuri! Acum nu mai am chef de vecini. Și de nimeni. Dar totuși trebuie să aflu dacă ea are lumină. Sun și aflu că are. Eu de ce n-am? Încep să dau telefoane la Electrica. Ce bine că telefonul a stat la încărcat toată noaptea. Altfel eram fără mâini și fără picioare. Mi se spune că se pare că am fost deconectați. Îmi amintesc că săptămâna trecută am primit un ultimatum, să mergem degrabă pentru a ni se înnoi contractul. Nu ne-am dus. Am uitat complet cu toată debandada asta. Și uite unde-am ajuns. O implor pe operatoare să-mi spună cum să fac să rezolv totul prin telefon. Îmi

zice că nu se poate. Trebuie să mă prezint personal la IREB să semnez cu mâna mea noul contract. Asta e. Sunt nevoită să ies, n-am încotro. Cei ai casei sunt la serviciu. Ei se duc să muncească, pe vremurile ăstea, când cei mai mulți stau acasă. Iar eu stau cu teama că mi se termină dezinfectantul. Să dai cu pușca și tot nu găsești pe nicăieri să cumperi altul. Bun, mă îmbrac și mă gândesc cum să fac cu ieșitul afară. Mască n-am. Nici mănuși cauciucate. Da am eșarfa groasă și mănușile de piele mai subțiri. Mi le bag în geantă cu gândul să le pun când ajung la ușa de la ieșirea din bloc. Fac comandă la taxi. Exclus să merg cu autobuzul. Dacă se așază lângă mine cine știe cine? Sunt anunțată că taxiul vine în două-trei minute. Aoleu, ce mă fac! Trebuie să mă grăbesc tare. Cheile nu mai știu pe unde sunt. De unde să mai știu pe unde le-am pus? N-am mai ieșit din casă de șase zile. Adică de luni. Ba nu, de marți. Ba de miercuri. Ba cred că era tot luni. Ce mai contează, eu trebuie să fiu acum cu gândul la chei. Ce noroc, le-am găsit repede. Dau să ies, da pe la etajul unu mi-amintesc că trebuie neapărat să iau gunoiul. Miroase deja, că-n casa asta am doar puturoși, nimeni nu-l duce. Urc într-un suflet și cobor ca glonțu. E foarte bine, încă mai am formă fizică. Taxiul mă așteaptă de mult. Îi spun taximetristului, prin portiera deschisă, să mai aștepte doar un minut până duc gunoiul. Stau pe loc să mă gândesc două secunde unde e gheana. M-a cam luat cu amețelă aerul tare de-afară.

Sunt cam debusolată. Din fericire mi-amintesc repede încotro să merg cu sacul de gunoi. Memoria mă ajută, slavă cerului. Mă-ntorc rapid. Șoferul e supărat și mă apostrofează pe bună dreptate. „Doamnă, în alte condiții nu v-așteptam decât vreo trei-patru minute. Ați avut noroc că n-avem clienți.” Eu simt nevoia să-mi cer scuze. Apoi mi-amintesc că trebuia să-mi pun mănușile de piele înainte să deschid portiera. Și eșarfa pe figură. Am uitat complet. O fi el de treabă șoferul, da nu se știe ce clienți a avut. Oricum, sunt mai bine decât în autobuz. Da-i și mai scump. Îi dau șoferului banii spălați de mine și pregătiți dinainte. A costat mai puțin decât m-am așteptat, da nu iau restul. Sunt generoasă, mai ales că nu vreau să pun mâna pe banii lui nespălați. Pentru restul plăților am stabilit deja, voi folosi cardul. Acum deschid portiera cu mâna pe care am mănușa de piele. Cobor și-mi pun și eșarfa pe gură și pe nas. În fața intrării de la Electrica lumea stă la coadă. Ce interesant, e ca pe vremurile ălelalte. Cei mai mulți n-au măști sau fulare și nici mănuși. Poate-or ști că n-o fi așa grav. Fac notă discordantă și mi-e rușine. Ce cochetă eram eu altădată și-acum trebuie să-mi ascund fața încă drăguță, zic eu. Da nu mi le dau jos din moment ce le-am pus, deși se păstrează distanța de-un metru. Când ajung la ușă, portarul, galant, o deschide. Parc-aș intra într-un hotel de lux. Apoi, foarte amabil, mă invită să-mi scot mănușile că înăuntru trebuie să mă dau cu gel

dezinfectant. Ok dacă-i așa, stau fără grijă și-mi îndepărtez și eșarfa de la gură. Portarul parcă se uită într-un anume fel la mine. Aici mă simt mai în siguranță, da explodez când aflu cât mă costă înlocuirea contorului și noul contract. În alte condiții mi-aș fi ales altă firmă, da nu vreau să mai colind aiurea pe străzi și prin alte părți. Iar mă enervez, auzi, o s-avem curent în apartament abia după patrușopt de ore. Ce fac cu frigiderul? Și cu încărcarea telefonului și a laptopului și cu televizorul și cu centrala termică? Vai de mine. Da asta e. Plătesc cu cardu și plec nervoasă. E soare, e frumos, da eu mă simt tot amețită. Nu mă uit decât să observ cine trece pe lângă mine pe trotuar, ca să-mi țin respirația ori să mă duc spre marginea trotuarului. Mi-am zis să merg pe jos pân acasă. Vin vremuri grele, trebuie să economisesc niște bani. În drum, am să intru totuși prin vreun magazin mic să iau niște apă plată. Și la farmacie, pentru dezinfectant și ceva antitermice, da nu Nurofen. Cică nu-i bun. Întreb din ușă de apă plată pe la toate magazinele mici. Nici vorbă. Iar în farmacii pun întrebări retorice în legătură cu dezinfecanții. Înainte s-ajung acasă văd o librărie-papetărie. Toată lumea de pe net ne recomandă să citim în perioada asta. Mă gândesc să-mi cumpăr și eu o carte ambalată ermetic în folie de plastic. Găsesc ceva și-ntind cardul. Vânzătoarea-mi spune că nu primește card. Vrea doar bani lichizi. Caut banii mei spălați de-acasă și-s bucuroasă că-mi ajung.

Când mă uit mai bine la teighea, ce văd? Alcool medicinal de 70 de grade. Incredibil! Întreb cât costă sticla de juma de litru. „Nouă lei? E cam scump”. „Pe olx e paispe ori cinspe lei.” Îmi zice așa ca să-mi dau seama ce afacere bună fac. Bun. Renunț la carte și banii îi dau pe spirt. Sunt bucuroasă c-avem cu ce să ne dezinfectăm, cu-atâta infecție-n jur. De data asta am exact două-șapte de lei pentru trei sticle prețioase de spirt medicinal. Hârtie igienică mai avem, dezinfectant, avem, apă plată ar mai fi ceva pe-acasă, mâncare, slavă cerului, mai e prin frigider. Aoleu, mâncarea! Ce fac cu ea patrușopt de ore, fără curent? N-am răbdare și de pe stradă dau telefon la cei doi-trei vecini buni de-ai noștri. Și noi le-am oferit frigiderul când au avut nevoie. Ghinion, toți îmi spun că au congelatoarele și frigidererele burdușite. Le convine. Ei au curent. Da eu, ce mă fac acum? Încep să devin iar cam agitată. Soarele strălucește în continuare, iar păsările care cântă sau ciripesc prin parcul pe care tocmai îl traversez mă cam enervează și ele, că prea n-au nicio grijă. În copilărie voiam să fiu pasăre ca să zbor, acum nu mai vreau să zbor. Vreau doar să fiu liniștită ca ele, care n-au nicio teamă de bestia microscopică. Ce să știe ele, cu mintea lor de păsări. Să cânte și să se-nmulțească. Acum e vremea împerecherii și zboară bezmetice după materiale de cuib. În sfârșit am ajuns cu bine în fața blocului. Fac în gând bilanțul. Cred că n-am luat niciun virus, c-am fost atentă.

Doar în privința taximetristului am ceva dubii. Am stat prea aproape de el fără eșarfă la gură și-am pus mâna pe portiera taxiului fără mănuși. Ei, cu puțin noroc, poate scap și de data asta. Cea mai fericită sunt pentru dezinfectant. Chiar era pe sfârșite, că tot curăț cu el încălțăminte cu care se vine de-afară, plus curățatul clanțelor, al mâinilor noastre, al pardoselii, că tot spirt punem, că nu mai avem nimic pe bază de clor și nici nu mai găsim. Tot gândind așa, cu mâinile înmănușate deschid ușa de la intrare, urc, tot cu mănușile pe mână, deschid la mine și dau să intru. Stop! Ce greșeală fac. Cum să intru fără să-mi dezinfectez ghetetele? Noroc c-am produsul la îndemână, în sacoșă. Îl scot, mă uit în jur să nu mă vadă cineva și încerc să torn alcoolul sanitar pe talpa ghetei din dreapta, pe care nu mi-am scos-o din picior. Nici pe cea stângă nu mi-am scos-o. Nu știu cum fac, dar, neîndemânatica de mine, scap aproape tot conținutul pe gheată și pe partea de jos a pantalonului. Doamne, ce repede am consumat o sticlă prețioasă! Restul lichidului a căzut pe covorașu de la intrare, de care mi-am șters ailaltă gheată și-apoi s-a dus să umezească și covorașu vecinei cu care înaintea beam cafea. Ea totuși n-ar fi meritat asta, că m-a refuzat cu frigiderul. Da are noroc. S-o sun oare și să-i spun c-am fost generoasă dezinfectându-i covorașul? Mai bine nu, mai bine intru-n casă. Doamne, da ce-o să fac în casă? Orice se poate face într-o casă fără curent. Adică, să dorm. Afară

nu mă mai duc că n-am chef să mai consum alt spirt la întoarcere, pentru ghete, pentru clanțe, pentru fermoarul de la geacă, ori mai știu și eu pentru ce. Așa că cel mai bine este să intru în casă.

Te iubesc dacă nu mori

În starea în care este acum, când și mama ei de-abia s-a dus, Dorinei îi fuge gândul de la sicriul de lângă ea la altul, ca și când ele s-ar plimba printre stații. Parcă vede și morminte la drumul mare, parcă este și-un cimitir supraetajat, cu niște cruci mici, de lemn scorojit. Vede și anunțul din ziar cu decesul Alexandrinei, mama amărăteii de Georgeta, moarta care a fost pusă la vânzare. A trecut ceva timp și poate n-ar fi rău să se ducă totuși într-una din zile s-o viziteze pe vecina ei Georgeta, acolo unde este. Că uite, și ea a rămas singură așa cum e și sufletul ăsta chinuit al fetei. Oare chiar a făcut bine că a dat-o pe mâna poliției? Că i-a făcut un rău? Acum nu mai e așa sigură. Dar altfel ar fi fost considerată ea, Dorina, complice. Poate că era bine să fi purtat un dialog mai lung și mai deschis cu Georgeta. Un dialog fără scandal. E om și a greșit cum oricine greșește. Să-i fi lăsat șansa să fugă, așa cum intenționa. Fata a regretat ce făcuse, i-a explicat de ce a făcut-o. Și totuși, Dorina continuă să creadă că orice faptă când a fost săvârșită cu vinovăție, trebuie pedepsită. Că altfel nu se va realiza niciodată un echilibru.

Georgeta era vecină, casă lângă casă, cu Dorina. De la o vreme începuse să bea. Gurile rele spuneau că se și droga uneori. De muncit, muncea ici și colo. Bani nu mai avea și într-o zi i-a venit ideea salvatoare. Când a trebuit să dea socoteală pentru ce făcuse, a venit disperată la Dorina. Voia să fie ajutată, că doar Dorina o scosese și din alte necazuri. Trebuia s-o scoată și acum la capăt, deși de data asta știa că o făcuse lată. Și uite, acum e obligată să fugă departe.

„Ajută-mă, că dacă nu, o să fac închisoare!” a strigat disperată.

Dorina se uită la ea cu ochi mari. Nu-i de-ajuns că de-abia a murit mama fetei, tanti Alexandrina, acum are iar alte necazuri. Ființa asta tot timpul dă de belea. Când i-o veni mintea la cap și când o s-o mai lase-n pace? De câte ori nu și-a zis în sinea ei să n-o mai ajute. I-a întins de câteva ori o mână de ajutor, n-a așteptat niciodată să i se plătească bunătatea, zicea că așa e creștinește, că, cine știe, poate și ea o avea vreodată nevoie de ajutorul cuiva și ce bine-ar fi să-l primească necondiționat. Deși, poate totuși orice ajutor ar trebui plătit cândva. Nimicul ăsta pe care-l simte îi găurește sufletul ca o pasăre care găurește noroiul cu ciocul. Pe Georgeta o credea o oaie rătăcită, dar își zicea că nu e fată rea, că n-ar fi în stare să facă rău nimănui. Poate doar maică-sii care, Dumnezeu s-o ierte, n-a prea știut cum s-o crească. A fost prea bună cu ea

și de-asta fata, mai târziu, a început să aibă un caracter aberant. Adică să mai bea și să-și tapeze mama de bani. Bani pe care bătrâna îi dădea fără să crâcnească. Și fata profita, că așa-s unii copii, profită cât pot de părinții lor. Mai ales de mame. Dar acum i-e milă rău de ea, că a rămas singură pe lume.

„Mama mea a murit acu’, da’ eu am omorât-o de mai-nainte.” Georgeta silabisi grav ultimele cuvinte.

Dorina voia să-i spună că e cam târziu pentru regrete, că mamă-sa i-a răbdat multe, dar că nu trebuie totuși să se învinovățească de moartea ei și s-o aibă pe conștiință. Tanti Alexandrina a murit că s-a înecat cu nenorocitele ălea de oase de pește și nici vecina, care era lângă ea, n-a putut s-o salveze. Dacă ar fi murit de inimă, ai fi zis că s-a adunat în timp supărarea din cauza fetei ei, care ar fi doborât-o, în final. „Ce vrei să spui, fato? Nici la spital n-au mai avut ce-i face. De murit, a murit ieri, cum să fi murit mai înainte? Tu n-ai a face cu moartea ei. Ai tu altă vină.”

Georgeta o privi pe Dorina ca pe un animal care n-are cum să înțeleagă graiul oamenilor. Își făcu o cruce ca și când s-ar fi închinat la un bolovan negru. Se simți pentru prima oară cu un centimetru mai înaltă pentru că Dorina nu pricepea un lucru evident și c-o dădea pe sfaturi îndoielnice. Ce-i greu de înțeles, mama ei mai murise o dată. Cum să-i întărească oare convingerea vecinei, că știe și

ea că prima oară n-a murit, ci doar a ajutat-o să fie moartă? Ea a mai avut dreptul la respirație până ieri. Dar Georgeta îi zice că a făcut-o ca să-și protejeze propria existență. Că dacă maică-sa era rezonabilă, ea scăpa de felul ăsta de a acționa, de felul ăsta greșit în care i-a lătrat femeii somnul de veci. Dar cine se gândea atunci? Și tocmai de-asta, că știa că bătrâna nu se vedea aproape cu nimeni, i-a venit ideea.

„Dorino, nu mai aveam bani deloc. Nu mai lucram la familia Constantinescu, mă dăduse afară. Nu-ți spun de ce, făcusem ceva urât. Am vrut să muncesc pân alte părți, da nimeni nu m-a primit. Bani împrumut nu mai pupam de niciunde, mama mă-sii, cin să-mi dea, că și-așa aveam o grămadă de datorii. Acu mi-am mai revenit cu banii, mi-am plătit și datoriile. Știi că m-au angajat la firma aia să fac curățenie. Mama în ultima lună n-a mai primit pensia. Ca să nu se ducă să reclame, i-am zis că mă duc io. I-am spus c-a fost o problemă cu calculatoarele și c-o să vină ea, pensia. Da mai-nainte m-am certat cu mama. Zicea că n-are bani, da’ io știam c-avea.”

Știa ea c-avea, când de multe ori n-avea ce pune pe masă? Ea știa doar că-i trebuie bani pentru băutura. Ori poate că pentru fiie-sa tanti Alexandrina mai păstra câte ceva de-ale gurii, da vedeam că bătrâna ei mamă avea zile când răbda de foame.

„N-avea, Georgeto, că venea pe-aici și pe la alții să-i dăm măcar niște pâine. Îi dădeam noi și alți

vecini ceva de mâncare și ceva bani, că tu îi luai de multe ori tot, de nu mai rămânea cu nimic, murea de foame.”

Fata avu un gest brusc al mâinii, ca și când ar fi vrut să îndepărteze rapid aerul. „I-auzi, deci maică-mea mai ieșea din casă și io nu știam. Lasă asta!... Atunci, în ziua aia când m-am certat cu asta bătrână, m-am gândit cum să fac rost de bani, c-am văzut că de la ea nu era chip să-i scot. Aflasem io că pentru îngroparea părinților se dă un ajutor de niște mii de lei. M-am dus la Primărie și le-am zis că mama a dat ortu popii.”

Dorina își făcu lent o cruce mare și ridică ochii la cer a îndurare. „Ești nebună, de ce-ai făcut asta? Pentru niște bani nenorociți?” „Și ce era să fac, Dorino? Nu mai aveam deloc și nici mama nu-mi dădea. Ce nu pricepi?” „Măi fato, chiar n-avea, ți-am zis , de câte ori să-ți spun? Tu știi doar că ție-ți dădea tot ce-avea.” „Ei da, bine că știi tu mai mult ca mine. Da hai, lasă asta!”

Nu-i plăcu deloc felul în care a repezit-o Georgeta, însă Dorina lăsă pe seama stării de surescitare în care se afla. „Da când ai declarat moartea ei la Primărie, nu ți-au cerut certificatul de deces?” „Ba da. Și l-am dat. Că am fost înainte la doctorița Mihăileanu, aia care-a plecat tot cam pe-atunci în Germania sau în Anglia, dracu' s-o ia, că mai bine nu mi-l mai dădea! I-am zis de mama c-a murit. N-a venit să vadă dacă s-a prăpădit, a mers pe-ncredere, mi-a dat fără probleme certificatu' ăla,

afurisita de femeie! De lene n-a venit și că știa c-o să plece din România, ce-o mai durea pe ea. Că uite, din cauza ei am dat io acu de belea. M-a-ntrebat că ce-a avut de-a murit mama. I-am spus c-a căzut așa dintr-odată, din picioare. C-a vărsat sânge pe gură, că io am pus-o-n pat, am pălmuit-o, i-am pus oglinda la gură și nu se aburea, chestii din astea, știi și tu... Și ea a zis că-i atac la creier.” „Vrei să zici accident vascular cerebral, completă Dorina.” „Așa, așa! Și pormă m-am dus cu certificatu' și mi-a dat ajutoru ăla de bani. Cu banii ăia m-am mai cârpit. Dup-aia am mai căpătat și de lucru și-acu o duc mai bine cu banii, că tot nu mai pot să cer alții.”

Vocea Georgetei se mai domolise, vorbea mai clar, mai puțin răstit și parcă și Dorina se mai calmase. „Păi înmormântează-o creștinește, măi Georgeto, cine nu te lasă? Da să știi că ce-ai făcut tu nu-i bine deloc.” „Ăia de la morgă nu mă lasă, fir-ar să fie! Am cerut de la ei să mi-o dea pe mama, da'n acte mama-i moartă deja. A zis că nu mi-o dă și io n-am mai cerut-o, n-am mai insistat, că știam de ce.” „Și ce-o să faci acum?” „Păi aia e! Că de-aia am venit la tine, să-mi spui ce să fac. Tu m-ai mai ajutat și-altădată la necaz.”

De data asta Dorina simte că trebuie să-și vadă de treabă. Ba mai mult, ar pune-o la pământ pentru ticăloșia ei. „Măi, faaato! Acu e altceva, n-am cum să te-ajut. Ce-ai făcut tu e foarte grav și urât. Da tanti Alexandrina trebuie îngropată așa cum se cuvine.” „Știi la ce mă gândeam, Dorino?

Să pun în sicriu niște pietre grele și mari, adică niște bolovani, găsesc eu pe la râu pe undeva, geanta și alte lucrșoare de-ale ei, cum ar fi o rochie și niște pantofi și niște ciorapi, ceva acolo, să bat capacul de la sicriu în cuie, să nu poată nimeni s-o vadă că zic c-așa mi-a dat-o ăia de la spital și gata, scap de necaz.”

Fata asta a alergat să-i întâmpine moartea mamei, prea a coborât în adâncuri.

„Doamne, cum poți să faci așa ceva? E păcat de Dumnezeu. Gândește-te puțin. E mama ta, o lași în continuare la morgă?” „După ce-o-nmormântăm, mă rog, nu pe ea, pe sicriul ei cu toate cele în el, o să fug degrabă-n străinătate, nu știu pe unde, văd io. Mă duc unde-oi vedea cu ochii. Și voi am să-ți zic ție că după ce plec, tu să te duci la morgă să spui adevărul cu ce-am făcut io, că deja cred că ăștia cercetează și...asta e. Dacă fug, nu mai are ce să-mi facă. Și tu spui că ți-am zis după înmormântare de tărășenia cu mama și imediat dup-aia am plecat făr să-ți spun nimic înainte, făr să te-anunț, care va să zică. Și s-o-ngropi tu a doua oară, că nu mai are cin s-o-ngroape, știi că doar pe mine m-avea. M-ajuti, nu? Că tu ești bună, Dorino, și m-ai scos din multe. Pormă nu mai vreau nimic de la tine că tot plec departe.” „Măi afurisito, tu chiar crezi c-o să stau în fața sicriului gol și s-o plâng pe biata tanti Alexandrina ca și când ar fi în el? Ca și când n-aș ști nimic? Și tu cu ceilalți să faceți la fel? Adică să facem circ, să ne batem joc

de maică-ta? Păi m-ar bate Dumnezeu pe mine mai ales, că pe tine te-a bătut deja bag seama. Uite ce facem. Îl chem acum pe frate-meu, pe Sandu, care e-n camera de sus, te luăm frumușel de mână și mergem la Poliție să povestești acolo tot. S-ar putea ca judecătorul să nu considere prea grav ce-ai făcut și poate scapi ușor, auzi tu?”

Sandu era însă deja în capătul scării. Auzise destul cât să înțeleagă ce se întâmplase. Georgeta se repezi spre ușa de la ieșire, dar Dorina o apucă de mână iute, iar Sandu îi prinse cu putere brațele, imobilizând-o. Se zbătu puțin, dar până la urmă cedă, nu fără să scoată din gură o grămadă de vorbe grele.

Alexandrina a fost scoasă de la morgă. Vecinii și Dorina i-au făcut înmormântarea la care s-a adunat lume ca la circ, pentru că vestea făcuse înconjurul orașului.

Dorina își scutură capul și respiră adânc, sufocată parcă de întâmplarea asta urât mirositoare. Privește lumânările aprinse de la căpătâiul mamei. Ar vrea să deschidă sicriul, să vadă ce-o fi în el. Poate că e gol, ori cu altceva. Poate înăuntru e altcineva. Dacă totuși acolo o fi vreunul care ar vrea s-o arunce și pe ea afară din viață? Așa, ca un blestem post-mortem. Cineva care-a trăit mai mult decât o viață, care-i stă rănit în coaste și-a fost în stare să moară de două ori. Sufletul îi este ca și